

d' estat d' indolència, de perversa

deixondiment m. Acció de deixon-
dir o de deixondir-se; defecte

deixondir v. tr. fer sortir d'un estat d' in-
sopiment. L'aire fred el va deixondir | pron.
Im cridaven, ho sentia i no podia deixon-
dir-me || fig. Despertar, fer sortir d'un d

deixondit -ida adj. No gens ensopit.
bra una xicalleta molt deixon-
da

deixuplina f. Acció de deixuplinar
o deixuplinar-se. || pl. Instrument
de flagel·lació fet de cordetes o cadenes

deixuplinat v. tr. Donar cops de de-
xuplines. Deixuplinat el culpable |
Pron. El fraire es deixuplinava cada dia